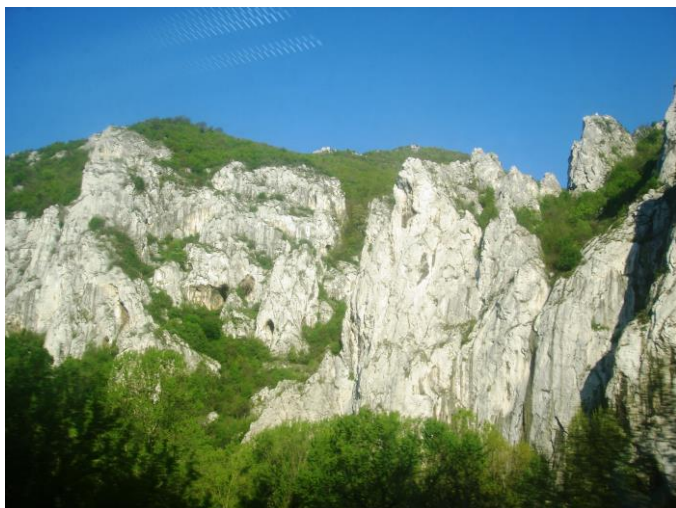

НА ПЪТ, НА ПЪТ!

Трябва да призная, че аз малко късно открих вълшебството на пътуването и приключенията из моята мила, обичана България. Но пък, нали знаете, късната любов е най-истинска, най-вълнуваща, най-луда и остава за цял живот. И понеже не познавам други щураци като мене, а не съм шофьор и мразя колите, обикновено пътувам с влак и пеш. Повярвайте ми, така е много по-вълнуващо, по-истинско! Едно е да стигнете до Мадара с кола, съвсем различно е чувството да хванете влака, да слезете на гарата, да усещате как с всяка крачка се приближавате до това българско чудо, раницата да тежи на гърба ви и да цените всяка своя минута, защото следващият влак идва по разписание и той няма да ви чака. И като стигнете до Конника, ах, почти примирате от удоволствие, защото – тука е, виждате го, пред вас е и за вас е, докосвате със загорелите си колене топлите скали на Мадарското плато... Но за Мадара нека е друг път, сега искам да ви разкажа за безподобните красоти на Северозападна България.

Неделя сутрин. Аз винаги тръгвам в неделя сутрин и горещо съветвам всички да правят като мен, много по-спокойно е, много по-малко хора има, точно това е най-подходящото време за пътуване. Хващам влака от София за Мездра в 8.20 ч. Трябва да сляза на Елисейна, за да стигна до манастира “Седемте престола”. Времето е чудесно, лято, август месец. Разпечатал съм си предварително разписанието на влака от сайта на БДЖ, много е лесно и удобно така, можеш да следиш минута по минута къде си и никога няма да пропуснеш спирката си. Винаги нося книга за четене, но скоро я забравих и си остана недочетена. Слушал съм за красотата на Искърския пролом, но чак пък толкова?! Хванах верния ми очукан фотоапарат. С него сме си стари другари. Не знам дали сте снимали от движещ се влак. Много е забавно. Като лов на тигри. Трябва

постоянно да си нащрек, да се грижиш за фокуса, за светлината, за ъгъла на снимане. Но си струва, повярвайте ми. Ето такъв видях Искърския пролом. И съм горд и щастлив, че съм бил там. Завиждайте ми, чужди племена и народи и се насладете на тази красота:

Стигаме Елисейна в 10 часа. Слизам. Не знам дали защото Елисейски се римува с Тилилийски, но съм очаквал гарата да е някаква развалина, а тя приятно ме изненадва. Голяма, чиста и поддържана. От гарата трябва да се върна назад

около километър до центъра, за да хвана пътя за манастира. Той е хубав, асфалтиран, аз такива пътища обичам, никак не ми харесва мисълта да бродя по някакви каменисти, едва забележими пътеки из чукарите. Според Гугъл разстоянието е 11 километра, малко повече от 2 часа разходка. Колкото повече се качвам нагоре в планината, все по-тихо става, слънцето гали, небето е синьо, въздухът е чист, животът е хубав, България е красива. Радвайте се и се гордейте с нашата Родина, че има ли нещо по-великолепно от България?... България, България!...

Два часа минават неусетно, стигам до манастира около дванайсет и половина на обяд. Той е малък, красив, тих и закътан, не като Рилския или Бачковския. Вътре в църквата му има седем параклиса, наречени на различни светци и затова и самият манастир е познат като „Седемте престола”.

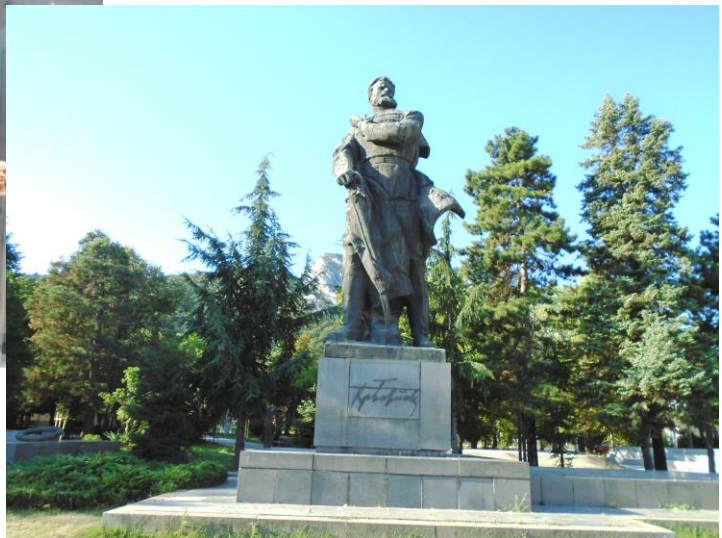

До манастира няма ресторант или друго подобно място, само едно павилионче, където продават скара и бира. Аз си нося сандвичи от вкъщи, но бирата винаги е добре дошла, особено когато върви със зашеметяващите гледки на планината. Планът беше да продължа за Враца с влака в 18.55, но съм доста добре с графика и защо да не се опитам да хвана по-ранния в 15.53? Речено–сторено: давай, давай, давай по пътя и малко след 3 часа следобяд отново съм в Елисейна. Има време даже за малко почивка и за още една бира. Влакът идва точно по разписание. Между другото, почти никога в моите пътешествия из България влаковете не са закъснявали и горещо се надявам така да бъде и занапред. Благодаря ви, железничари! Бързо стигаме до Мездра, а от там се прехвърлям на другия влак до Враца. Но колкото и бързо да е, пак мога да направя още невероятни снимки на Врачанския балкан.

Враца е един от градовете, които обичам. Чист, спретнат, с уютен, евтин хотел, и вкусна храна. С богатия си музей, Могиланската могила и могъщия паметник на войводата и поет Ботйов. Никога не пропускам да

се поклоня пред него, надявам се скоро пак да ида във Враца и пак да му се порадвам. Какви мъже! За икони не стават. Пък – на, България им свива ореоли и им шие знамена!

Вечерта дълго си лежа в топлата вана. Заслужил съм го след тия 20 километра преход. Приятно ми е. И спокойно. Душата ми е преизпълнена със сладка умора и щастие. Ама пък си красива, Българийо! Обичам те, Татковино, обичам те, мое мило Отечество!

На сутринта тръгвам рано, да избягам от жегите. Хващам влака в осем и половина сутринта. Пак до Мездра. Мога да продължа към София, но няма да бързам. Защото в Мездра ме чака крепостта Калето.

Тя се намира съвсем близо до жп гарата и е възстановена по възхитителен начин. Напомня ми на крепостта Перистерата в Пещера. А пък е понеделник сутрин и мога да се насладя сам-самичък на цялата ѝ хубост. Не случайно тя е един от стоте национални туристически обекта. Крача из историята, дишам история, а едва изгрялото слънце ми се усмихва....

Време е да поемам към дома. Влакът ми е в 10.45 ч. Малко се притеснявам дали ще дойде навреме, защото е

чак от Варна. Но идва точно по разписание. И се прибирам. Най-хубавата част от всяко пътуване е прибирането.

Ето така се разходих до манастира „Седемте престола“, до Враца и Мездра. Но само това ли пътуване беше? Ами моето лично железопътно „рали Стари столици“ през Плевен до Плиска, Мадара, Шумен и после до Варна? Ами живописният Земенски пролом, който може да се види само от релсите, но не и от кола? Ами любимата ми теснолинейка, с която пътувам от Велинград до Банско? С гиздавата гара Аврамово, най-високопланинската на Балканите и с чудесните си служители, на които от пръв поглед им личи, че се гордеят с работата си и си обичат своя влак? Имат ли край хубостите на нашата България? На път, на път, приятели мои, истински чудеса ни чакат! На път!